

РЕШЕНИЕ

№ 5248

гр. София, 08.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 12.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **10351** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], чрез управителя А. Х. К., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22002220000208-091-001 от 11.01.2021 г., издаден от Х. Б. М. – орган, възложил ревизията, и Й. Н. И. – ръководител на ревизията, потвърден изцяло с Решение № 1151/30.07.2021г на директор на дирекция „ОДОП“ С., с който са определени допълнителни задължения по ЗДДС ,в общ размер на 511 869,99 лв., ведно с лихви – 123 837,94 лв., за данъчни периоди от м. 05.2018 г. до м. 09.2018 г. Счита ,че извода на органа по приходите за дължимост на ДДС по извършени от дружеството продажби е несъстоятелен ,доколкото не са съобразени основанията за намаляване на декларираните резултати. Относно отказания ДК по доставки от [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК ЕИК[ЕИК],били налице всички предпоставки за възникване направо на данъчен кредит: издадена е фактура , в която е отразен данъка , стойността на фактурата е платена по банков път и прави извод ,че след като данъка е изискуем от доставчика,то за жалбоподателя възниква корелативното право на приспадане на ДК. Иска се отмяна на РА и присъждане на разноски.

В съд.заседание жалбоподателя не се представлява и не взема отношение по същество на спора.

Ответника се представлява от юриск. В. , която оспорва жалбата и моли същата да се остави без уважение , а РА се потвърди като правилен и законосъобразен по аргументи изложени в мотивите на решението на органа по чл.152 от ДОПК.

Претендира юрисконсулско възнаграждение.

Настоящия състав на АССГ като съобрази доказателствата по делото , адм.преписка , и становищата на страните намира следното :

Ревизионното производство е повторно , по смисъла на чл.155 ал.4 от ДОПК ,като повторната ревизия е възложена в изпълнение на указания, дадени с Решение № 2139 от 18.12.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С.. С решението е бил отменен РА №Р-22221018005883-091-001 от 01.08.2019 г., издаден от Х. Б. М. – орган възложил ревизията, и К. П. П. – ръководител на ревизията.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22002220000208-020-001 от 13.01.2020 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията за ДДС за данъчните периоди от м. 05.2018 г. до м. 09.2018 г. По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК, срокът за извършване на ревизията е продължен до 24.07.2020 г. със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22002220000208-020-002 от 20.05.2020 г. На основание чл. 34, ал. 1, т. 4 от ДОПК, производството е спряно със Заповед №Р-22002220000208-023-001 от 29.05.2020 г. за срок до 28.08.2020 г., въз основа на Определение №3831 от 27.05.2020 г. на Административен съд София-град, постановено по жалба от дружеството срещу мълчалив отказ за спиране на ревизионното производство по молба вх. №Р-22002220000208-057-001-И от 20.03.2020 г. На основание чл. 35 от ДОПК производството е възобновено със Заповед №Р-22002220000208-143-001 от 27.08.2020 г., като е

определен срок на ревизията след възобновяването – 22.10.2020 г. Заповедите за възлагане на ревизията, спиране и възобновяване на производството са издадени от Х. Б. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен с функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-818 от 10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП С..За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/№Р-22002220000208-092-001 от 04.11.2020 г., връчен електронно на дружеството на 14.12.2020 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от ревизираното лице не е подадено писмено възражение срещу съдържащите се в РД констатации и предложение за установяване на задължения.

Ревизията приключва с РА №Р-22002220000208-091-001 от 11.01.2021 г., издаден от Х. Б. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Й. Н. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на дружеството на 08.02.2021 г. Същият е обжалван пред директора на дирекция „ОДОП“ ,който го е потвърдил изцяло с Решение № 1151/30.07.2021г .

В изпълнение на указанията, дадени с Решение №2139 от 18.12.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С., с Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22002220000208-040-001 от 29.01.2020 г. от жалбоподателя са изискани документи, удостоверяващи плащане на аванси към [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК ЕИК[ЕИК] /платежни документи, банкови извлечения, фактури от доставчиците и др./; обяснения авансовите плащания свързани ли са с конкретен негов клиент /наименование, ЕИК, седалище и адрес на управление/ и доказателства за отношения между тях /договори, заявки, оферти, търговска кореспонденция, платежни документи и др./; дружеството получило ли е финансиране от трети лица във връзка с авансовите плащания; извършени ли са последващи доставки на телекомуникационно оборудване във връзка с документираните аванси /в т.ч. през периоди, които не попадат в обхвата на ревизията/ и ако са налице такива –

данни за лицата - преки, извършили на инсталирането на сървърите и лицензите или подизпълнители /име, ЕГН/ЕИК, адрес/, точен адрес на доставката и инсталирането им, за всеки артикул – гаранционна карта, спецификация, инструкция за монтаж; справка за стокския поток за ревизираните периоди, с данни за налични към 01.05.2018 г. и 30.09.2018 г., придобити и продадени стоки /в т.ч. произход на стоките - наименование, ЕИК на доставчик и фактура за покупка и последващата им реализация - наименование, ЕИК на клиент и фактура за продажба/. Във връзка с фактури №16/30.06.2018 г., №23/30.07.2018 г., №33/31.08.2018 г. и №43/28.09.2018 г., издадени от [фирма], с предмет на доставка „лицензи за комуникационен сървър“ са изискани доказателства, удостоверяващи заявяването им към доставчика, получени оферти и лицензи, плащане по фактурите, и обяснения инсталирани ли са съответните лицензи /ако да - получател на същите/, или са предоставени ведно с продадени към клиентите сървъри /в т.ч. идентификационни данни за клиентите/. ИПДПОЗЛ е връчено на жалбоподателя едновременно по електронен път и по реда на чл. 32 от ДОПК на 25.02.2020 г. От така изисканите доказателства, жалбоподателя [фирма] е представил единствено молба за спиране на ревизионното производство вх. №Р-22002220000208-057-001-И от 20.03.2020 г. и уведомително писмо вх. №Р-22002220000208-ПРД-001-И от 23.03.2020 г. Не са представени данни за телефон за контакт с управителя на дружеството и за нов счетоводител. Отбелязано е в РА, че при ревизията не могат да се направят категорични изводи в счетоводната отчетност на дружеството дали е системното хронологично и аналитично отчитане на стопански операции, тъй като такава не е представена и не е посочено трето лице, където се намира същата. Уточнено е, че при предходната ревизия [фирма] не е представило оборотни ведомости, главна книга и др. счетоводни документи, изискани по реда на ДОПК.

С Протокол №Р-22002220000208-П.-001 от 06.04.2020 г. като относимо доказателство е присъединен РА №Р-22221018005883-091-001 от 01.08.2019 г. на [фирма], ведно с доказателствата, за резултатите от предходната ревизия на дружеството за установяване на задълженията по ЗДДС за процесните периоди.

При ревизията е установено и не е спорно, че ревизираното дружество е получило парични преводи по банковата си сметка от [фирма], [фирма] и [фирма], във връзка с които е издало фактури към тези дружества с основание – авансово плащане. В хода на двете ревизионни производства жалбоподателят не е представил доказателства, удостоверяващи наличието на търговски взаимоотношения с тях – договори, споразумения, заявки и др. За удостоверяване на последващо извършване на доставки на стоки във връзка с тях в хода на предходното ревизионно производство жалбоподателят е представил копия на фактура №50/28.12.2018 г., с получател [фирма], и фактура №51/28.12.2018 г., с получател [фирма], с които са приспаднати получените авансови плащания от дружествата за ревизираните периоди, и фактура №52/28.12.2018 г., с получател [фирма], с която частично е приспаднат аванс за процесните периоди в размер на 122 254,19 лв., ведно с ППП от 28.12.2018 г. В ППП са описани данни за модел и количество стоки и са налични подписи на предал и приел, ведно с печати на дружествата. ППП не съдържат данни за място на предаване на стоките и лицата, които са ги предали и приели, поради което е направен извод, че получените банкови преводи от [фирма] от изброените клиенти представляват единствено движение на парични средства, без то да е обвързано с извършването на последващи доставки по ЗДДС.

При ревизията е установено и не е спорно, че за ревизираните периоди [фирма] е декларирало в дневник продажби доставки на стоки към

[фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. По преписката не са приложени като доказателства процесните фактури и документи, относими към документираните доставки с тях – договори, споразумения, заявки, оферти, ППП, платежни документи и т.н., тъй като не са били събрани при предходното ревизионно производство и жалбоподателят не е представил същите при повторната ревизия. Предвид това, съдът намира за правилен извода на ревизиращия екип, че декларираните фактури от жалбоподателя в дневник продажби към процесните клиенти не документират реално осъществени доставки към тях.

Съобразявайки описаните обстоятелства, съдът счита, че ревизиращият екип правилно е съобразил нормата на чл. 85 от ЗДДС и с РА е определил, че начисленият ДДС от [фирма] за ревизираните периоди за получените парични средства от [фирма], [фирма] и [фирма] и декларираните продажби на стоки към [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] е дължим, тъй като е посочен в издадените фактури от жалбоподателя. Разпоредбата на чл. 85 ЗДДС, според която данъкът е изискуем от всяко лице, което го посочи в данъчен документ по чл. 112 ЗДДС, в съответствие с член 203 от Директива 2006/112/ЕО, не изключва възможността за възстановяване на суми, посочени по грешка като ДДС във фактура или друг документ, служещ за фактура, когато са налице условията за това ,поради което противно на твърденията на жалбоподателя ,не се опорочава механизма за начисляване на ДДС.

Правилен и законосъобразен е извода на органа по приходите ,за дължим ДДС по отношение на доставките по издадени фактури от [фирма], декларирани в дневник покупки на жалбоподателя с предмет на доставка – „продажба на стоки“ и „покупка на стоки“, и документираните авансови плащания за стоки от [фирма] и [фирма], тъй като същите не обективират реални търговски взаимоотношения с [фирма].

Действително за признаване право на приспадане на данъчен кредит, по издадените на получателя фактури следва да са получени стоки или услуги по облагаеми доставки. Наличието на доставка е първото условие за признаването на данъчен кредит. Това е така, защото с данък върху добавената стойност се облагат доставките. Понятието е легално дефинирано в чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС. Когато се касае за доставка на стоки, каквито са фактурирани от [фирма] – лицензи за комуникационен сървър, правото на приспадане на данъчен кредит е обвързано с наличието на реално изпълнена доставка на такива по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС. Стоките трябва да са фактически получени, за да може тази сума на данъка да бъде приспаданата.

Видно от приложените по преписката доказателства, [фирма] е издало 5 фактури на [фирма] за доставка на лицензи за комуникационен сървър, всеки от който на стойност 650,00 лв., както следва - №16/30.06.2018 г. /51 бр./, №23/30.07.2018 г. /51 бр./, №22/19.07.2018 г. /2 бр./, №33/31.08.2018 г. /33 бр./ и №43 от 28.09.2018 г. /20 бр./. С писмени обяснения от 17.12.2018 г. управителката на [фирма] е декларирала, че към посочената дата дружеството е извършило 4 доставки на лицензи за комуникационен сървър на електронен носител /флашка/, за удостоверяването на предаването на които е представила копия на ППП от 30.06.2018 г. /51 бр./, от 19.07.2018 г. /2 бр./, от 31.08.2018 г. /33 бр./ и от 28.09.2018 г. ППП са подписани от управителите на дружествата, като в тях не е посочено място на изготвянето им и не е изрично описана издадената фактура за продажба им. В хода на двете ревизионни производство не са представени доказателства, че предадените флашки действително

са съдържали стандартни софтуери /в т.ч. данни за код за активирането им/. За удостоверяване на произхода на лицензите в хода на предходното ревизионно производство при насрещна проверка [фирма] е представило справка за стокосен поток, в която не е включило документираната продажба с фактура №22/19.07.2018 г., и копия на фактури, издадени от предходни доставчици – [фирма] /фактура №54/30.06.2018 г. за доставка на 55 лиценза, всеки от които по 619,00 лв./ и [фирма]/фактури №11/30.07.2018 г. – 52 бр., №29/31.08.2018 г. – 36 бр. и №46/28.09.2018 г. – 625 бр., всеки на стойност 619,00 лв./ Не са представени обаче доказателства както за получаване на процесните лицензи от сочените дружества за предходни доставчици, така и за плащане към последните. Предвид това настоящата инстанция счита, че не са налице доказателства, че [фирма] е имало право да се разпорежда с лицензите към датите на издаване на фактурите за продажбата им към [фирма] респ.правилно е отказан ДК по фактури №16/30.06.2018 г., №23/30.07.2018 г., №22/19.07.2018 г., №33/31.08.2018 г. и №43 от 28.09.2018 г., издадени от [фирма]. По отношение на останалите фактури, издадени от [фирма], по които жалбоподателят е приспаднал данъчен кредит през процесните периоди е установено следното : представените банкови извлечения за 2018 г. и 2019 г., с цел удостоверяване на получаването на паричните средства, фактурирани като аванси за стоки и представените в предходното ревизионно производство жалбоподателят ,копия на платежни нареждания за кредитен превод с получател [фирма] , не могат да се обвържат с всички издадени фактури за получаване на аванса от [фирма] за ревизираните периоди.

По отношение на фактурите с предмет „авансово плащане“ / каквито са процесните/ , следва да се има предвид ,че и в този случай е необходимо да е налице доставка на стока или услуга, за да е дължим данъкът, като нормата на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС променя единствено момента на изискуемост на данъка, без да променя основанията, при които той е дължим/ правната норма не предвижда авансовото плащане като достатъчно и единствено данъчно събитие, което да е основание за начисляване на ДДС, при авансово плащане следва да има последваща реална доставка на стока или услуга, защото в противен случай е налице единствено паричен превод. Настоящата съдебна инстанция намира за уместно да посочи , че съгласно Решение от 21.02.2006 г. по дело С 419/02 г. разширен състав на С. е посочено, че за да стане данъкът изискуем по авансово плащане, цялата релевантна информация, засягаща данъчното събитие, а именно бъдещата доставка или изпълнения следва вече да са известни, като същото становище е застъпено и в т. 28 на Решение на СЕС от 19.12.2012 г. по дело С-549/11.. В този смисъл е и Решение от 18.07.2007 г. по дело С-277/05 г. на С.. Едно от основанията да не бъде признато правото на приспадане на данъчен кредит при авансовите плащания в случая, дори и те да са извършени в действителност, е това, че доставката на стока не е индивидуализирана чрез всички необходими релевантни за данъчното ѝ облагане елементи. Както е посочено в т. 28 от Решение на СЕС от 19 декември 2012 г. по дело № С-549/11, за да бъде ДДС изискуем преди още стоките или услугите да са били доставени, е необходимо всички релевантни елементи на данъчното събитие, т. е. бъдещата доставка на стоки или услуги, да са вече известни и следователно, в частност стоките или услугите да са точно определени в момента на авансовото плащане.

Доставка е налице, когато има прехвърляне на собственост или други вещни права върху стока или извършване на услуга. Механизмът на данъка върху добавената

стойност предполага наличие на реална доставка, като условие за възникване на правото на данъчен кредит, а не само документалното оформяне на стопанските операции.

Съгласно чл. 25 от ЗДДС доставката, извършена от задълженото лице се окачествява като данъчно събитие. На датата на възникването му се поражда задължение за доставчика да начисли и корелативно свързаното с него право на получателя да ползва данъчен кредит. При условие, че са издадени фактури и е начислен данък, без да е налице фактически извършена стопанска операция, няма основание за данъчен кредит, предвид разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС и означава прехвърлянето на собственост или други вещни права върху стока, извършването на услуга, когато се извършват срещу насрещна престация на основание на сключена сделка или с цел такава да се сключи. От съдържанието на цитираните разпоредби се налага извода, че изискванията за възникване право на приспадане на данъчен кредит се отнасят до конкретната доставка, по която е претендирано това право (по която е приспаднал данъка в подадената справка-декларация), а не по всяка друга доставка на същата стока или услуга, осъществена между други лица в процеса на реализация на тази стока или услуга и явяваща се преходна по отношение на процесната доставка.

Константната съдебна практика отрича изследването на произхода на стоката и преходните доставки към доставчика по пряката такава ,тъй като последния не е елемент от фактическия състав, обуславящ правото на данъчен кредит. В случая този произход следва да се обсъжда преди всичко с възникване на данъчното събитие при съобразяване с вида на стоката, която представлява родово определена вещ и с неоспорените обстоятелства, че стока от конкретния вид и качество е предадена на жалбоподателя. Именно това обстоятелство не беше установено с безспорни доказателства от жалбоподателя в настоящия процес ,въпреки дадената му изрична възможност за това в съд.заседание от 10.02.2022г

Следва да се отбележи, че дори да е извършено авансово плащане от жалбоподателя към [фирма], документирано надлежно със спорните фактури, за същото ще е налице право на данъчен кредит за [фирма] само ако към момента на плащането стоките – предмет на бъдещи доставки са ясно и точно идентифицирани /по характеристики и цена/. Такова е и становището на СЕС – Решение на Съда на Европейските общности от 21.02.2006 г. по дело C-419/2002 /т. 48/ и Решение на СЕС от 31.05.2018 г. по съединени дела C-660/16 и C-616/16 /т. 40/. В чл. 41 на Решение на СЕС от 31.05.2018 г. по съединени дела C-660/16 и C-616/16 е посочено, че чл. 65 от Директива 2006/112 не може да се приложи, когато се окаже, че осъществяването на доставката на стоките или услугите е несигурно към момента на плащане на аванса.

В случая, за спорните авансови плащания жалбоподателят и [фирма] са представили копие на Рамково споразумение за доставка на телекомуникационно оборудване №1001/2018 от 20.04.2018 г., с което са договорили условия за доставка на оборудване по 5 позиции – 1. телефонни централи, 2. лицензи за телекомуникационен сървър, 3. платки за телефонни централи, 4. телефони, 5. други периферни и телекомуникационни устройства, резервни части и аксесоари, за сума не по-малко от 1 000 000,00 Е. годишно, без ДДС, за срок от 3 години. В споразумението е посочено, че доставките ще се извършват въз основа на приета оферта, дадена от изпълнителя след писмена заявка, ведно с техническа спецификация към нея, от възложителя по обособената позиция на рамковото споразумение, в които са посочени

минимални параметри. В чл. 16 от споразумението е описано, че стойността на договореното оборудване се заплаща предварително и изпълнителят е длъжен да достави стоките в срок от 6 месеца след получаване на сумата. Във връзка с изпълнението на рамковото споразумение са представени копия на:

- Заявка №1 от 24.04.2018 г. по позиция 1- телефонни централи за доставка на 895 мини телефонни централи, с вписани данни за изисквания, на които трябва да отговорят, описани в заявката като „технически характеристики“ и оферта към нея от 04.05.2018 г. за обща цена – 984 500,00 лв., без ДДС; като е конкретизирана цена на 1 телефонна централа;

- заявка №2 от 11.06.2018 г. по позиция 2 - лицензи за телекомуникационен сървър за доставка на 150 лицензи за телекомуникационен сървър и оферта към нея от 20.06.2018 г. за обща цена - 97 500,0 лв., без ДДС, като е конкретизирана цена на 1 лиценз;

- заявка №3 от 21.06.2018 г. по позиции 1 - телефонни централи, 3 - платки за телефонни централи и 4 –телефони, с данни за „модел“ и количество /бр./ и оферта към нея от 25.06.2018 г. за обща цена – 766 578,89 лв., без ДДС, като са конкретизирани данни за единична цена за модел;

- заявка №4 от 23.07.2018 г. по позиции 1 -телефонни централи, 2 - лицензи за телекомуникационен сървър, 3 - платки за телефонни централи, с данни за „модел“, описание на модела, количество и оферта от 14.08.2018 г. с обща цена - 706 220,87 лв., без ДДС, с като са конкретизирани данни за единична цена за модел.

В случая, дори да са извършени спорните авансови плащания от [фирма] към [фирма] видно от описаните по-горе данни стоките – предмет на бъдещи доставки са общо описани, без да са уточнени техническите им характеристики, а и съгласно рамковото споразумение заявката от възложителя съдържа данни за техните минимални параметри, които обаче не могат да се обвържат с конкретна оферта, дадена от изпълнителя. За удостоверяване на получаването на стоката по част от документираните аванси в хода на предходното ревизионно производство жалбоподателят е представил копие на фактура №53/28.12.2018 г., издадена от [фирма], ведно с ППП от 28.12.2018 г. В ППП не е посочено място на предаване/получаване на стоките. Жалбоподателят и доставчикът не са представили данни за същото при повторната ревизия, както и такива за лицата, извършили действията по приемане и предаване и извършен ли е превоз на стоките и ако да - от кого, гаранционни карти и др. Предвид това, правилно е прието , че ППП от 28.12.2018 г. не документира реално предаване на стоки от [фирма] и получаване на такива от [фирма].

Представеното от [фирма] при насрещната проверка Допълнително споразумение №1 от 20.03.2020 г. към Рамково споразумение за доставка на телекомуникационно оборудване №1001/2018 г., с което се променя видът на стоките предмет на бъдещи доставки – на 414 лицензи също е доказателство, че стоките не са били идентифицирани към момента на плащане на авансите. В него не е конкретизиран видът на стоки, които изпълнителят няма възможност да достави, а те са посочени само като - „по Заявка за Доставка №04 на стока“.

Предвид описаните обстоятелства, решаващият орган намира, че правилно със спорния РА е отказан данъчен кредит по издадените фактури от [фирма], документиращи получени аванси за стоки от [фирма].

По отношение на отказания данъчен кредит по фактура №27/31.05.2018 г., издадена от

[фирма] в размер на 11 666,67 лв. е установено, че [фирма] е извършило плащане по банков път към [фирма] на 31.05.2018 г. в размер на 70 000,00 лв., документирано от последното с процесната фактура като „аванс за стока“.

За удостоверяване на взаимоотношенията си, в хода на предходното ревизионно производство жалбоподателят и [фирма] са представили копие на Рамково споразумение за доставка на телекомуникационно оборудване №1001/2/2018 от 14.05.2018 г., с което са договорили условия за доставка на оборудване по 3 позиции – 1. телефонни централи, 2. платки за телефонни централи, 3. телефони, за сума не по-малко от 100 000,00 Е., без ДДС, на всеки 6 месеца, за срок от 1 година. В споразумението е посочено, че доставките ще се извършват въз основа на приета оферта, дадена от изпълнителя след писмена заявка, ведно с техническа спецификация към нея от възложителя, по обособената позиция на рамковото споразумение, в които са посочени минимални параметри. В чл. 14 от споразумението е описано, че стойността на договореното оборудване се заплаща 50 % предварително и изпълнителят е длъжен да достави стоките в срок от 6 месеца след получаване на сумата. Във връзка с изпълнението на рамковото споразумение е представено копие на заявка №1 от 17.05.2018 г. по позиция 1- телефонни централи за доставка на 80 мини телефонни централи, с вписани данни за изисквания, на които трябва да отговорят, описани в заявката като „технически характеристики“ и оферта към нея от 24.05.2018 г. за обща цена – 116 666,40 лв., без ДДС, като е конкретизирана цена на 1 телефонна централа. В случая, стоките – предмет на бъдещи доставки са общо описани в заявката и офертата, без да са уточнени техническите им характеристики, а и съгласно рамковото споразумение заявката от възложителя съдържа данни за техните минимални параметри. Не са представени доказателства за промяна на договорените условия за срок на доставка, който е изтекъл към 24.01.2019 г. и доказателства за последваща доставка на телефонни централи. Предвид това, може да се направи аргументирано заключение, че плащането от [фирма] към [фирма] представлява паричен поток и не е обвързано с доставка на конкретно идентифицирани стоки, поради което на основание чл. 68, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 25, ал. 7 от ЗДДС при документираното му от получателя на сумата за жалбоподателя не възниква право на данъчен кредит.

Извън анализа на предходните доставки, органа по приходите също е дал възможност на ревизираното дружество [фирма] да представи доказателства, че стоките предмет на доставките по фактурите, за които са платени аванси са получени от последния и то именно от дружеството посочено като пряк доставчик - [фирма], и [фирма], каквото доказване не е проведено от ревизираното лице, което следва да установи благоприятните за него факти. Необходимостта от такова доказване е с оглед обстоятелството, че самото авансово плащане по един договор не е данъчно събитие по смисъла на чл. 25 от ЗДДС.

Във връзка с установяване на обстоятелството, относно наличие или липса на доставка следва да се има предвид приложението на счетоводния принцип за съпоставимост между приходи и разходи, съгласно чл. 4, ал.1, т. 4 от Закона за счетоводството. По силата на посочената разпоредба разходите, извършени във връзка с определена сделка или дейност се отразяват във финансовия резултат за периода, през който предприятието черпи изгода от тях, а приходите се отразяват за периода, през който са отчетени разходите за тяхното получаване. Следователно, когато се анализират отделните доставки, следва да се извърши проверка относно

обстоятелството, дали конкретният доставчик е осчетоводил приход във връзка с реализираната доставка, както и дали е осчетоводен насрещен разход, който да бъде съпоставим на прихода и в какво се изразява (материали, разходи за труд, разходи за подизпълнител и т.н.). В настоящия казус липсват доказателства за разходите ,направени във връзка с покупката /доставката/ на договорените със Рамково споразумение за доставка на телекомуникационно оборудване №1001/2018 от 20.04.2018 г и Рамково споразумение за доставка на телекомуникационно оборудване №1001/2/2018 от 14.05.2018 г стоки.

Предвид това и по отношение на фактурите с предмет „авансово плащане“, правилно ответника е преценил ,че данъкът е начислен без основание и е отказал признаване на право на данъчен кредит,което обуславя правилност и законосъобразност на оспорения

РА №Р-22002220000208-091-001 от 11.01.2021 г., издаден от Х. Б. М. – орган, възложил ревизията, и Й. Н. И. – ръководител на ревизията,потвърден изцяло с Решение № 1151/30.07.2021г на директор на дирекция „ОДОП,, С.,с който са определени допълнителни задължения по ЗДДС ,в общ размер на 511 869,99 лв., ведно с лихви – 123 837,94 лв., за данъчни периоди от м. 05.2018 г. до м. 09.2018 г.

Предвид изхода от процеса жалбоподателя ще следва да заплати на ответника , претендираното юрисконсулско възнаграждение в размер на 8887.07лв ,съгл. Чл.8 т.5 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното ,съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], чрез управителя А. Х. К., срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22002220000208-091-001 от 11.01.2021 г., издаден от Х. Б. М. – орган, възложил ревизията, и Й. Н. И. – ръководител на ревизията,потвърден изцяло с Решение № 1151/30.07.2021г на директор на дирекция „ОДОП,, С.,с който са определени допълнителни задължения по ЗДДС за данъчни периоди от м. 05.2018 г. до м. 09.2018 г. ,в общ размер на 511 869,99 лв., ведно с лихви – 123 837,94 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], чрез управителя А. Х. К. да заплати на Дирекция „ОДОП,, С. сумата 8887.07лв – юрисконсулско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението на страните ,че е изготвено.

СЪДИЯ: